

РЕШЕНИЕ

№ 7065

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **7694** по описа за **2013** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 21235 от 02.08.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от К. Д. Д., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], бул. „25 Септември” № 64-Б-1-2, срещу Съдебно решение без номер от 10.06.2013 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 116 състав по нахд № 3236 по описа за 2013 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 008 от 23.08.2012 г., издадено от председателя на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ), с което на основание чл. 34, ал. 1, във вр. с чл. 12, т. 1 от същия закон на Д. е наложено административно наказание глоба в размер на 1000,00 (хиляда) лв.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, които предвид изложеното в нея се свеждат до такива за нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) и необоснованост. Доколкото необосноваността на е касационно основание по НПК съдът не следва да разглежда и да се произнася по този довод. Касаторът поддържа, че не е извършил нарушение на

чл. 13, ал. 1, във вр. с чл. 12, т. 1 ЗПУКИ, тъй като счита, че при липсата на несъвместимост въобще не дължи подаването на декларация по чл. 12, т. 1 ЗПУКИ. Предлага тълкуване на разпоредбата на чл. 12, т. 1 ЗПУКИ, според което само лицата, които декларират съществуваща несъвместимост следва да подават декларация по чл. 12, т. 1 ЗПУКИ, но не тези, които декларират липса на несъвместимост. Поддържа, че даденото от районния съд обратно тълкуване противоречи на правилата на формалната логика. Излага подробни аргументи в подкрепа на дадения от него прочит на разпоредбата на чл. 12, т. 1 ЗПУКИ. Твърди също така, че при назначаването му на публична длъжност, спрямо него обективно не е съществувала несъвместимост по смисъла на чл. 5 ЗПУКИ, тъй като е подал всички необходими документи преди назначаването му и встъпването му в длъжност. Като е приел обратното, според касатора, въззивният съд е постановил съдебен акт, който противоречи на материалноправните разпоредби. На следващо място Д. оспорва посочената в НП дата на извършване на нарушението. Дори да се приеме, че е бил длъжен да подаде декларация по чл. 12, т. 1 ЗПУКИ, според Д. това е следвало да стане до 08.09.2011 г., а не до 07.09.2011 г., както е посочено в спорното НП. Неправилно според касатора, съставът на районния съд е приел, че седемдневният срок следва да се брой считано от издаването на Заповед № 196 от 31.08.2011 г. от директора на Агенция за държавна финансова инспекция (АДФИ) по аргумент от разпоредбата на чл. 13, ал. 1, а не считано от встъпването му в длъжност – на 01.09.2011 г., тъй като целта на ЗПУКИ е да предотврати възникването на конфликт на интереси спрямо лица заемащи публични длъжности, а не спрямо лица, които евентуално ще заемат такива. Освен това, обръща внимание, че съгласно Заповед № 196 от 31.08.2011 г. назначението му е считано от 01.09.2011 г., поради което дори задълженията му по чл. 13, ал. 1 ЗПУКИ да са възникнали считано от назначаването му, до 07.09.2011 г. не е извършил никакво нарушение. Предвид така изложеното поддържа, че като е приел че до и на 07.09.2011 г. е извършил нарушение на чл. 13, ал. 1, във вр. с чл. 12, т. 1 ЗПУКИ, районният съд е постановил решение в противоречие със закона. Наред с горното, навежда подробно обоснован довод за маловажност на случая по чл. 28 ЗАНН. Предвид всичко изложено, иска отмяната на въззивното решение, предмет на касационен контрол, и отмяната на спорното НП.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. Ответникът се представлява от редовно упълномощения юриконсулт Д., който от негово име оспорва касационната жалба. По същество моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Представя писмени бележки, в които излага подробни съображения за неоснователност на доводите на касатора, заявени в касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Иска съдебното решение, предмет на касационен контрол, да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването,

поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу Наказателно постановление № 008 от 23.08.2012 г., издадено от председателя на КПУККИ. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил, а именно: Въз основа на получен сигнал в КПУКИ с рег. №168 от 28.05.2012 г. била извършена проверка от органите на КПУКИ на лицето К. Д.. В хода на проверката било установено, че Д. бил назначен за държавен служител на длъжност „главен финансов инспектор”, с ранг III младши, в трети отдел, с място на работа област Д. на Дирекция „Организация и извършване на инспекционната дейност” при АДФИ със Заповед № 196 от 31.08.2011 г. на директора на АДФИ, на основание чл. 15 от Закона за държавния служител (ЗДСл), считано от 01.09.2011 г. до завръщане на титуляра А. Б. Н.. На 29.08.2011 г. Д., като лице, заемащо публична длъжност, е подал пред органа по назначаване декларация по чл. 12, т. 2 ЗПУКИ, в която е декларирал, че към датата на назначаването му на длъжността „главен финансов инспектор” е бил съдружник и управител в [фирма] и е предприел действия по прехвърляне на дяловото си участие и заличаването му като управител. Декларацията е подадена преди издаване на заповедта за назначаването му на 31.08.2011 г., в 30 – дневния срок по чл. 14, ал. 1 ЗПУКИ. Установено било, че Д. не е подал декларация по чл. 12, т. 1, във вр. с чл. 13, ал. 1 ЗПУКИ, вкл. до 07.09.2011 г. Това било квалифицирано като нарушение на посочените разпоредби, поради което срещу Д. бил издаден акт за установяване на административно нарушение № 009 от 25.07.2012 г. Въз основа на него е издадено и спорното НП.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства – показанията на Б. Т. Г. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд е направил следните правни изводи: Актът за установяване на административно нарушение и спорното НП са издадени от компетентни органи, при спазване на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, в съответствие с административнопроцесуалните правила и при наличие на идентичност между описанието на нарушението в двата акта, както и досежно правните разпоредби, които са посочени за нарушени. Въззивният съд е приел, че всички лица, заемащи публична длъжност следва да декларират наличието на несъвместимост по чл. 5 ЗПУКИ, а когато такава е била декларирана възниква и задължението по чл. 13, ал. 2 ЗПУКИ. Това задължение, според районния съд, обаче е различно от това по чл. 13, ал. 1, във вр. с чл. 12, т. 1 ЗПУКИ – лицата, заемащи публична длъжност подават декларация за несъвместимост по чл. 5 ЗПУКИ в седемдневен срок от избирането или назначаването им. При липсата на оспорване, че

Д. е лице, заемащо публична длъжност по смисъла на ЗПУКИ, той е следвало да подаде декларация по чл. 12, т. 1 ЗПУКИ в срок от седем дни, считано от назначаването му. Районният съд е приел, че този срок започва да тече, считано от назначаването на лицето, а не от встъпването му в длъжност, тоест за Д. срокът е започнал да тече на 31.08.2011 г., от която дата е заповедта на директора на АДФИ за назначаването му. Предвид изложеното, съдът е намерил, че Д. е осъществил състава на административното нарушение по чл. 34, ал. 1 ЗПУКИ – нарушението е формално, на просто извършване и не е необходимо да настъпят вреди или да има общественоопасни последици. Изпълнителното деяние се изразява в бездействие, като за да бъде осъществено нарушение, е необходимо Д. да не е подал декларация по чл. 12, т. 1 ЗПУКИ нито в срок, нито впоследствие. Счел е, че нарушението не е маловажно и не са налице условия за приложението на чл. 28 ЗАНН, а размерът на наказанието е справедливо определен и в съответствие със закона.

Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно. Налице е наведеното касационно основание – нарушение на закона. При установената от въззивния съд фактическа обстановка, той е направил правни изводи, които са в противоречие с приложимия закон. Ето защо въпреки, че процесуалните права на касатора не са били ограничени и нарушени, а решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав, то следва да бъде отменено. Отменено следва да бъде и спорното НП.

Настоящият касационен състав споделя направените от въззивния съд изводи досежно компетентността на издателите на процесния АУАН и спорното НП, както и относно спазване на административнопроизводствените правила по издаването на оспорения санкционен акт и императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН относно съдържанието на АУАН и НП. Правилни и законосъобразни са и изводите му, че касаторът Д. е бил задължено лице за подаването на декларацията по чл. 13, ал. 1 ЗПУКИ, във вр. с чл. 12, т. 1 ЗПУКИ. В този смисъл доводите за обосноваване на обратната теза, развити в касационната жалба са неоснователни.

Наведеният касационен довод за постановяване на решението, предмет на проверка, в нарушение на материалния закон обаче, е основателен. Както се посочи по – горе, при безспорност относно това, че Д. е задължено лице да подаде декларацията по чл. 13, ал. 1, във вр. с чл. 12, т. 1 ЗПУКИ, въззивният съдия е приел, че седемдневният срок по чл. 13, ал. 1 ЗПУКИ започва да тече от 31.08.2011 г., когато е издадена заповедта за назначаване на Д. на публична длъжност като държавен служител, а не от встъпването му на тази длъжност. Предвид това е направил и съответстващия на това становище правен извод, че Д. е осъществил състава на посоченото в НП административно нарушение, тъй като до 07.09.2011 г. не е подал декларация по чл. 12, т. 1 ЗПУКИ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) служебното правоотношение възниква въз основа на административен акт. Актът за назначаване се връчва на назначеното лице срещу подпис (чл. 11, ал. 4 ЗДСл) и служебното правоотношение възниква от деня на встъпване в длъжност (чл. 14, ал. 1, изр. второ ЗДСл), което в настоящия случай, предвид твърденията на касатора и липсата на приложен по делото акт за встъпване в длъжност, не може да е станало по – рано от 01.09.2011 г., тъй като Д. е назначен на длъжността, считано именно от тази дата. От посочената дата (01.09.2011 г.) е започнал да тече седемдневния срок по чл. 13, ал. 1, във вр. с чл. 12, т. 1 ЗПУКИ, който броен по правилата за броене на сроковете (виж чл.

60 ГПК и чл. 183 НПК) изтича на 08.09.2011 г. (работен ден). Съгласно чл. 13, ал. 1 ЗПУКИ лице, заемащо публична длъжност, подава декларацията по чл. 12, т. 1 ЗПУКИ в седемдневен срок от избирането или назначаването му. Разпоредбата следва да се тълкува във връзка с цитираните по – горе норми от ЗДСл и в съответствие с духа на закона. Съдът споделя изразеното от касатора становище в касационната жалба, че целта на ЗПУКИ е да предотврати възникването на конфликт на интереси спрямо лица, заемащи публични длъжности, а не спрямо лица, които някога може да заемат такива длъжности. Освен това в спорната хипотеза Заповед № 196 от 31.08.2011 г. е връчена на Д. не в деня на нейното издаване – 31.08.2011 г., а на 01.09.2011 г., от която дата той е назначен за държавен служител. Настоящият съд не възприема даденото от ответника по касация тълкуване на чл. 13, ал. 1 ЗПУКИ в приложеното становище относно жалбата на Д., представено пред въззивната инстанция, в което се поддържа, че само от волята на държавния служител зависи момента на встъпването му в длъжност предвид разписаното в чл. 14, ал. 1, изречение първо и ал. 4 ЗДСл.

Видно от спорното НП отговорността на Д. е ангажирана за това, че не е подал до 07.09.2011 г. декларация по чл. 12, т. 1 ЗДСл. К. съд намира, че предвид посоченото по – горе към тази дата (07.09.2011 г.) за Д. е съществувало задължение за подаване на посочената декларация, но тази дата не е крайния срок, в който съобразно разпоредбите на ЗПУКИ той е имал възможност да я подаде. Тоест, към 07.09.2011 г. Д. не може да е осъществил състава на вмененото му нарушение. Като е приел, че към тази дата Д. е извършил нарушение на чл. 13, ал. 1, във вр. с чл. 12, т. 1 ЗПУКИ въззивният съд е допуснал нарушение на закона, тъй като към този момент не е изтекъл срока за подаването на процесната декларация. В случая е неотнормимо обстоятелството дали впоследствие (след 07.09.2011 г.) декларацията е била подадена от Д. или не доколкото със спорното НП му е вменено извършването на нарушение към дата, която е по-ранна от датата, на която изтича срока за подаването и. В този смисъл основателни са развитите в жалбата аргументи в насока, че до и на 07.09.2011 г. касаторът не е извършил нарушение на посочените разпоредби от ЗПУКИ.

По изложените по – горе съображения, касационната инстанция намира, че са налице основанията за касиране на въззивното решение, предмет на проверка от настоящия съд и отмяна на потвърденото с него НП.

Ето защо на осн. чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Съдебно решение без номер от 10.06.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 116 състав по нахд № 3236 по описа за 2013 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 008 от 23.08.2012 г., издадено от председателя на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, с което на основание чл. 34, ал. 1, във вр. с чл. 12, т. 1 от същия закон на К. Д. Д. е наложено административно наказание глоба в размер на 1000,00 (хиляда) лв.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 008 от 23.08.2012 г., издадено от председателя на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на

интереси, с което на основание чл. 34, ал. 1, във вр. с чл. 12, т. 1 от същия закон на К. Д. Д. е наложено административно наказание глоба в размер на 1000,00 (хиляда) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.